

30. 6. 1991

Angel

Tadeja Šergan

Pet pesmi

Črniš mi dneve s svojimi nočmi,

Hernani.

Si senčiš veke z mojimi pobegi,

se koplješ v vonjih razprašenega peska,
kradeš me.

Pozelenela bakrena pločevina naju loči,

na moji strani preveč deževnih kodrov, preveč oči,
zamolklost vabeče beline pa ne prikrije
prosojnega miru tvoje praznine.

Pa se vendar vračam k tebi.

Te zjutraj zdramim, popoldne poiščem,

si v večeru zate postrizem lase.

Neubranljivo, nesprejemljivo.

Prestopil si mejo

in zabredel v deželo,

v katero ne bi smel.

Nisem slutila,

ko sem ti risala kažipote.

Čeprav ne poznam števil,

lahko seštejem utrinke, ko si tu.

Vmes pa že leta odhajaš.

Morda te ne maram,

a nočem brez tvojih obrisov.

Zebe me in bojim se. Te simbioze.

Razpršeni obrazi iz steklene posode
mi vztrajno sledijo skozi zlepljene dneve.
Sicer skrbno zapiram vrata in odpiram predale,
a je povsod enako mokro in umazano.
Vse je popolno,
vse je prelepo.
Tudi hlad in vročica
in sanje in spomin,
stik in umik.
Nočem izgubiti, nočem pozabiti.
Si končno kupim nevidni korak
in odkrijem nasmeh v čakajoči deželi.

Baudelaire v lasch
narkotičnega večera.
Obdelan vrt.
Vse širša je njegova resnica,
k meni pa prihaja norveško jutro.

Dolgo sem iskala,
preden mi je z letalom poslan časopis
povedal:
da imam pravzaprav rada zimo,
da je vse zaman,
da me prepogosto boli trebuh,
da zbiram prečrtane dneve
in da se počasi vrtinčim,
ker ju nimam,
Amerike in njega.
In so na zadnji strani dopisali,
da ju morda oba dobim še za Miklavža.